

S. O. S.

Naar Nødsignalet lyder gennem Æteren, standser al anden Radioudsendelse.

Igenom Nattens Stilhed lyder Signalet, der faar de fleste Radiotelegraffister til i en Fart at faa Sovnen af Øjnene og anspændt lytte.

Det er den store franske Kyststation Ushant paa Bretnes Vestkyst, der har givet Ordre til at standse al Telegrafering for Nødsignal, og i Lobet af de nærmeste Par Minutter gives det samme Signal fra en hel Række Kyst- og Stasjonsstationer til andre Stationer. Efterhaanden standser al Radiokorrespondance fra Gibraltar til Norges Kyst, og fra Kap Lands End i Cornwall til langt op i den finske Bugt.

Det er dødsens Alvor, naar S. O. S. svirrer gennem Æteren, saa gælder det Liv og Død og derfor maa al anden Telegrafering standse, saaledes at Skibet, og i dette Tilfælde Kyststationen, kan faa Ro til at udvikle deres Meddelelser hurtigt muligt.

Desværre synes det at knibe for Skibet, en svensk Damper, at modtage, hvad Ushant Radio sender, idet sidstnævnte Station idelig maa gentage Meddelelserne, hvad der enten skyldes Damperens Tilstand eller snarere ikke kompetente Radiovagt paa Damperens Station; men Ushant bliver trofast ved, det lykkes efterhaanden Stationen at gøre sig forstaellig. Den svenske Damper er, "heldig", idet der paa den franske og engelske Atlanterhavs-Kyst er en hel Række af Radiostationer beliggende, og Ushant dirigerer straks flere Pejlinger taget for at faa Skibets Beliggenhed paa Havet bestemt.

Et Øjeblik efter sender Stationen: „Bjærgningsdamper forlader nu Brest for Assistance, vær dog opgiv Beliggenhed saa nøjagtigt som muligt, til Underretning for Bjærgningsdamperen“.

Der er nu næsten Ro i Æteren; men Damperens Signaler er dog ulæselige her i Østersøen. I Stilheden høres Port Said Radio, Genua Radio og flere andre Middelhavsstationer, som var de ikke længere borte end England og Norge.

Timerne gaar, og stadig kniber det for Damperen at modtage, endskønt Ushant sender meget kraftigt, langsomt og distinkt. Endelig faar Damperen bestemt en Pejling.

I Øst begynder Himlen at rødme for den frembrydende Sol, men stadig høres Kyststationen Korrespondere med den neddøttede Damper, og er en eller anden Telegrafist bleven utaalmelig og vover at kalde et andet Skib og Land, saa lyder straks et snærende „Stands“ fra Ushant, Lands' End, North Foreland, Østende eller en anden Station. Respekt for S. O. S.! Ushant er ikke færdig endnu. Og særlige Fløjte-toner suser gennem Luften og melder om Kamp paa Liv og Død ude paa det store stormpiskede Ocean. Menneskets Snildhed og Kløgt nedlagt i vidunderlige Instrumenter og Maskiner, vil søge at røve Dødens sikre Bytte fra det svigefulde Hav.

(Skagens Av.)

Mississippis vældige Vandmasser.

Den store Flod, som i Aar forarsager vældige Ødelæggelser.

Mississippi, om hvis Landsødelæggelser Telegrammerne stadig beretter, er 4000 Kilometer langs Floden, som er Amerikas mest kendte, udspringer i Minnesota fra Itascaøen, 512 Meter over Havet og optager paa sin Vej herfra til Udløbet i Havet en Række store Bifloder, bl. a. Missouri, Ar-

kansas og Red River. Af disse er Missouri, hvis Kilde er at finde i det vestlige Montana, endnu længere end Mississippi ved Bifloder vanderes et Landområde saa stort som 3 1/4 Million Kvadratkilometer.

I sit øvre Lob danner Mississippi flere Vandfald, som udnyttes i Industriens Tjeneste. Keokuk-Faldet i Iowa producerer saledes 300.000 Hestekraft Elektricitet daglig. En anden Kraftstation i Mississippi-Bækket findes ved Des Plaines-River. Vandfaldet her er skabt af kunstig Vej. For at skaffe Aflob fra sine Kloakledninger har nemlig Chicago indet anlægge en Kanal, hvorigennem Michigansøens Vande har faaet Udlob i Des Plaines-River, og dette Udlob danner Vandfaldet her.

I sit nedre Lob snor Mississippi sig i mange Vindinger gennem lavtliggende Land, som den for en stor Del oversvømmer hvert Aar, og ca. 150 Kilometer ovenfor Mundingen deler Floden sig i flere Arme, af hvilke Hovedarmen ved Udløbet danner et ejendommeligt Delta, et af de største i Verden. Hvert Aar fører Mississippi med sig et Par Hundrede Millioner Tons Slam, som aflejres udenfor dens Munding og stadig tvinger Hovedarmen til paany at dele sig. Naturligvis er dette til stor Gene for Skibsfarten paa Floden, og for at forebygge disse Slamaflejringer udenfor Mundingen og tvinger Floden til at føre Slammet saa langt ud i Havet, at det ikke bliver til Hinder for Dampskibstrafikken, har man indsnævret Kanalerne, saa Strømmens Pres bliver stærkere. Men maaske har man herved netop bidraget til den nuværende store Oversvømmelseskatastrofe, mener mange Sagkyndige.

Mississippi med Bifloder danner tilsammen et storslaet System af Vandveje fra Nord til Syd igennem de Forenede Stater, Vandveje, som er af overordentlig og stedse stigende Betydning for Landets Handel. Ca. 135 Kilometer fra Mississippis Udlob ligger paa Flodens venstre Bred Byen New Orleans, grundlagt 1718 af Guvernør Bienville, som styrede Frannrigs nordamerikanske Besiddelser. New Orleans har fra Begyndelsen af det 19. Aarhundrede under De Forenede Stater haft en mægtig Udvikling. I Tidsrummet 1810 til 1850 øgedes Indbyggertallet fra 17.000 til 150.000, og er nu ca. 400.000, hvoraf 1/4 er Negre. Sundt er Byens Klima ikke. Den gule Feber huserer stærkt, og i tidligere Tider flyttede Størstedelen af Befolkningen fra Byen i den varme Aarstid. Byens lave Beliggenhed medfører, at New Orleans Huse ikke kan have Kældere. Vandet strømmer frem, blot man graver et Par Fod ned i Grunden. Omkring 1850 var paa Kirkegaardene Forholdet det, at man maatte indrette Gravene over i Stedet for under Jorden. Kirkegaardene omgaves da ogsaa med Mure, ti Fod i Højde og i Tykkelse, og i disse Mure indrettedes Gravkumre.

New Orleans er en af U.S.A.s vigtigste Havnebyer, hvorfra eksporteres Bomuld, Hvede, Tobak, Tommer og Kul, mens Importen omfatter Kaffe og Sukker.

Vort Telefonnummer er

143.

Jorden rundt.

Atlanterhavsflyvsningen

er nu gennemført, idet Svenske Amerikaneren Lindberg Lørdag den 21. Maj Kl. 10.22 ankom til Paris, efter en Tur fra New York over Atlanterhavet paa 32 Timer og 30 Minutter.

Om sin Flugt har Flyveren udtalt: Uagtet jeg inden min Afrejse havde modtaget officielle Meddelelser om, at de meteorologiske Forhold var overordentlig gunstige, modte jeg dog Regn paa en over 1000 miles lang Strækning. Det var ikke meget lystigt. Snart gik jeg tilvejs og snart søgte jeg ned efter for at finde bedre Vejr. Det ene Øjeblik var jeg 10 Fod, til andre Tider 10.000 Fod over Havet, men trods alle Forsøg lykkedes det mig ikke at finde godt Vejr. Jeg modte ikke et eneste Skib saalænge det var lyst den første Dag, først under min natlige Overfart saa jeg Lyssene fra et enkelt Skib. Der var megen Taage undervejs og jeg fløj ofte i Timevis uden at kunne se Bølgerne. Jeg kedede mig stærkt. Sovn fik jeg ikke, men jeg behøvede ikke en eneste Gang at bruge Koffein eller de andre stimulerende Midler, jeg medførte for en Sikkerheds Skyld.

Jeg drak udelukkende Vand og jeg maa dog tilstaa, at jeg var brændende tørstig ved min Ankomst til Paris. Alt i alt gik det hele jo indimidlertid godt. Jeg havde ingen Bagage med mig. Ved Landingen havde jeg 200 Litter Benzin i Behold.

Slutelig udtaler Flyveren en Tak til det franske Folk for den storslaede Modtagelse, han var Genstand for.

England og Islandsfiskeriet.

Ifølge Daily Mail skal Korvetten »Harebell« til København og Oslo for at føre Forhandlinger angaaende britiske Fiskerieresser. Inden Afrejsen havde Skibets Kaptajn en Konference med Fiskeindustriens Repræsentanter. Man drøftede bl. a. de i densidste Tid islandsk Farvand fra danks Side foretagne Anholdelse af britiske Trawlere.

Pengene i Strompeskafferne.

De svejtsiske Bønder har ingen stor Tilfiro til Banker og Sparekasser. De gemmer hellere Sparekillingerne i Strompeskafferne. Det fik man Bevis for, da for nogen Tid siden, den svejtsiske Forbundsregering meddelte, at latinske Montunion ophævedes, hvorfra Indehavere af Guldmonter inden en vis Frist maatte henvende sig for at faa vekslet Guldet om i ny, gangbar Mont. Skete Omvekslingen inden Fristens Udlob, fik man udbetalt Montens paalydende Værdi, medens man efter den Tid kun fik udbetalt Metalværdien. Og det kan nok være, at der ved denne Meddelelse skete en Udluftning af Indholdet i Strompeskafferne, idet den svejtsiske Nationalbank hidtil har ombyttet 87 Millioner Guldfranc. Forleden indfandt en Bonde sig i Nationalbanken i Genève. Han satte en Vadsæk op paa Skranken, og op af den trak han en tung, hvid Pose, der viste sig at indeholde Mandens Sparepenge — 25.000 Francs i Guld. Der kan sikkert ikke være den mindste Tvivl om, at denne Mand paany lader sine Sparepenge vandre i Strompeskafferne.

England og Rusland.

For nogen Tid siden lod den engelske Regering foretage en Polititundersøgelse i de Lokaler,

hvor den russiske Handelsdelegation Arcos havde til Huse. Undersøgel. en vakte megen Harm i Rusland.

Affæren har nu udviklet sig derhen, at det engelske Parlament efter Regeringens Forslag har vedtaget et Forslag om, at Handelsoverenskomsten med Rusland ophæves og det kræves, at Sovjet-Handelsdelegationen og Sovjet-Missionen skal forlade London. Samtidig kaldes den britiske Mission i Moskva tilbage.

Resultatet heraf er bleven, at Sovets Handelsdelegation slaar sig ned i Hamborg, og at Russerne anmoder Tyskland om, at varetage Sovjets Interesser i England.

De store Rodspætter forsvinder i Kattegat.

Biologisk Stations Dampers »Japetus Steenstrup« er indkommet til Grenaa Havn. Fra Damperen meddeles, at Rodspættebestanden i Kattegat tager af, og at det vilde være at forudsæ, at de store Rodspætter helt vil forsvinde fra disse Farvande, saafremt der ikke indføres Fredningsbestemmelser. Paa Damperens Tur fra Hals nordover har man kun fundet smaa Rodspætter og ikke en eneste fuld Fisk, saa det er aabenbart, at Fiskene tages, for den faar Tid til at vokse.

Stemmer fra Publikum.

Antmanden og Crayon.

I »Dinmaalteggings« for 1. ds. har Antmand Orlig og en af samme Blads Medarbejdere allerede sig til et veldigt Angreb paa Frelsens Hærs Arbejde paa Færoerne. Anledningen siges at være en i »Føroya Social-Demokrat« af Undertegnede fremført Beklagelse over, at Antmanden ikke har villet give Frelsens Hær Tilladelse til at holde Udsalg m. m. Det er jo meget beklageligt, naar to Stormagter som Antmanden og »Dinmaalteggings« skulle søge Anledninger til Overfald mod en Institution som Frelsens Hær, og det er dobbelt beklageligt, naar disse Angreb støttes sig paa saa intetsigende Grunde, som at Antmanden ikke skulde have Hjemmel til at give omfattende Tilladelse, og at Udsalg til samfundsgavnlige Øjemed skulde være til stor Skade for Købmandsstanden.

Angaaende Crayons Slutningsbemærkning, at Frelsens Hær ved sine Udsalg o. l. skulde føre Folk bag Lyset ved at give det Udseende af, at det indkomne skulde gaa til vældige Øjemed, saa rober dette en saa udpræget Ukendskab til Hærens Arbejde, som man ikke skulde tiltro en Medarbejder ved Færoernes største Blad.

Det burde sikkert være de fleste bekendt, at Frelsens Hærs Arbejde hviler paa et religiøst Grundlag, og at Hovedformålet er at vinde Mennesker for Guds Rige. Naar derfor Hæren aabner sin Virksomhed paa en ny Plads, saa maa der jo skaffes Lokale til Mødesal og Beboelse, og Udgifterne dertil skal for en stor Del afholdes af de stedlige Officerer, og dette sker ved Kollekt, Indsamling, Udsalg m. m. Til Underhold faar Officererne et Beløb, der er mindre end hvad der bydes lavt lønede Arbejdere i Samfundet.

En anden Gren af Hærens Arbejde bestaar i at komme de betrængte i Samfundet til Hjælp, og at saadanne ogsaa findes paa Færoerne, kan man forvisse sig om, ved at henvende sig til Læger, Jordemødre og andre, der har sin Livsgjerning blandt Folket. Der findes Mennesker, der trænger til økonomisk Støtte, og andre der behøver Hjelpe og Opmuntring under Sygdom, Skuffelser, forføjlet Liv og mange lignende Situationer, som nu en Gang Livet fører med sig. Det er til Mennesker i saadanne Forhold, at Frelsens Hærs Officerer virer deres Evner og Kræfter ved at tale deres Sag hos andre, opmuntre og hygge om de syge, troste dem der ere bedrøvede, lægge Haanden paa deres Skuldre og høre Kna sammen med dem under Bøn til ham, som kan lindre alle Sorger og rejse den der faldt.

Jeg tvivler ikke paa, at hvis Antmanden og Crayon havde nogen

Kendskab til hvad Livet byder Mennesker af for omaltede Ting, og kendte lidt til den Velsignelse, som Frelsens Hær har været for saadanne Mennesker, saa vilde de sikkert ikke stillet sig saa uimødekomende overfor Arbejdet, som de nu gør; men de maa jo undskyldes. For hvad en Mand ikke kender, det kan han ikke bedømme.

En Ven af Frelsens Hær.

Den trofaste Angorakat.

En gammel Dame, som var en stor Kætteven, paastod altid, at Katte kunne være fuldkomment saa trofaste som Hunde, og hvad hun selv oplevede, bekræftede i høj Grad hendes Ord. Hun havde en Kat af den meget fine Race, der kaldes Angorakatte. Dens Navn var Lolo, og den var et sjældent smukt Dyr, der fulgte sin Frue, hvor hun gik og stod.

Det eneste Sted, hvor det ikke var muligt at faa den til at følge med, var Vognen, naar Fruen om Formiddagen kørte ud. Kuskene prøvede paa at sætte den derind, men lige saa hurtig

ligt var den ude igen. Saa lagde den sig i Vindueskarmen i Gangen, hvorfra den kunde passe paa, naar Vognen kom tilbage, og saa snart den hørte Hjulenes kendte Rumlen, for den op, var i et Spring nede paa Gulvet, og i det Øjeblik, Døren blev aabnet, hilste den sin Frue Velkommen. Da Lolo var omtrent to Aar, blev den gamle Dame alvorlig syg. I Begyndelsen laa Lolo Dag og Nat i en Lænestol ved Siden af Sengen, men da Sygdommen tog til, blev den sat ud af Værelset. Det var dog til ingen Nytte at forsøge at jage den bort, atter og atter kom den tilbage, og inden nogen vidste af det, laa den igen i Lænestolen ved Siden af den Syge.

Omsider blev Sygeplejersken ærgerrig over det stadige Dyr, som hun kaldte den, og lod den spærre inde i et Værelse langt fra Sygeværelset. Ikke desto mindre laa efter et Par Timers Forløb til Sygeplejerskens store Forbauseselse Lolo nok saa behagelig i Lænestolen, uden at nogen kunde begribe, hvordan den var kommet der. Ingen havde aabnet hverken Døre eller Vinduer for den. Nu bar Sygeplejersken i egen høje Person den tilbage, forvissede sig om, at alt var forsvarligt lukket og stak Nøglen i Lommen.

Natten kom, og alt var stille, hele Huset sov, undtagen Sygeplejersken, der vandede hos den syge Dame.

Det var en stille, varm Sommernat, og for at skaffe lidt frisk Luft i Sygeværelset stod et af de øverste Vinduer aabent. Patienten fik en rolig Søvn, der var indtraadt en lille Bedring i hendes Tilstand. Der hørtes ikke en Lyd, kun af og til et lille Pip fra en Fugl i sin Rede eller en sagte Susen i Bladene udenfor. Selv Sygeplejersken lukkede Øjnene, idet hun lænede sig tilbage i den store Stol, hvor ellers den stakkels Lolo plejede at hvile.

Pludselig for hun op, hendes aarvaagne Øre havde opfanget Lyden af en selsom Raslen i Vedbøden uden for Vinduet. Først led den i nogen nærmere og blev tydeligere. Tanken om, at det kunde være Tyve, der var paa Spil, slog ned i den brave Dame; rystende af Skræk og med bankende Hjerte listede hun sig hen til Vinduet og trak forsigtigt Gardinet lidt til Side for at kigge gennem Sprækket og maaske opdage, hvorfra den hemmelighedsfulde Lyd kom.

I samme Øjeblik satte Lolo gennem Vinduet, og i et lydløst Spring stod den paa Gulvet og var med et let og smidigt Hop oppe i den tomme Lænestol, hvor den roligt lagde sig til Rette, som om denne var dens lovlige Ejendom. Og til Sygeplejerskens Ros maa vi fortælle, at hun lod den blive liggende, ikke blot den Nat, men fremdeles alle de følgende Nætter og Dage.

Alle Husets Beboere var rørt over det gode Dyrs uforsvorne Anstændigheder for at faa Lov til at vandre over sin syge Frue. Men hvordan var den